

spørger man, hvorfor der går så lang tid. Så siger ministeren: Jamen det er, fordi der er en række centrale personer, der er blevet inddraget.

Men de centrale personer har været inddraget hele tiden. De har været inddraget fra første færd.

Det er derfor, jeg må spørge ministeren direkte: Er virkeligheden den, at ministeren allerede i sommeren 2002 var fuldt bekendt med, at Politets Efterretningstjeneste spillede en rolle og også var fuldt bekendt med, at Statsadvokaten ikke havde nogen mulighed for at undersøge Politets Efterretningstjeneste, og at man derfor håbede, at sagen ville gå i sig selv ved, at Statsadvokaten lavede en undersøgelse, der ikke kunne omfatte Politets Efterretningstjeneste, og at først da beviserne og ikke bare beskyldningerne kom på bordet i den seneste periode, fandt man ud af, at der ikke var nogen anden vej end at lave en egentlig kommissionsundersøgelse?

Er det egentlig årsagen til, at ministeren ikke vil oplyse, i hvilket omfang eller hvornår hun blev vidende om PET's rolle i den her sag?

Line Barfod (EL):

Vi kan jo senere se på udskriften fra referatet, hvad ministeren sagde i sin første besvarelse. Men så må ministeren kunne svare klart ja eller nej. Da Statsadvokaten på eget initiativ havde iværksat sin undersøgelse sidste år, lavede Justitsministeriet en overvejelse om, hvorvidt den undersøgelse var fyldestgørende eller ej. Overvejede man altså på det tidspunkt, om den undersøgelse ville sikre, at alt blev undersøgt? Eller havde man ikke en sådan overvejelse?

Hvis man havde en sådan overvejelse om, at Statsadvokatens undersøgelse ville sikre, at alt blev undersøgt, hvornår blev ministeren så opmærksom på, at Statsadvokatens undersøgelse ikke ville sikre, at alt blev undersøgt? Og hvad er det så for nye ting, der er sket siden da?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror ikke, vi kommer det meget nærmere i dag. Jeg har allerede besvaret spørgsmålene fra både fru Line Barfod og hr. Søren Søndergaard adskillige gange.

Den her sag startede som en almindelig politiklagenævns sag, som Statsadvokaten iværksatte på eget initiativ.

Der er kommet en masse påstande frem i medierne her i løbet af foråret om, hvordan andre myndigheder og andre personer skulle være

inddraget i det her, og der var ligesom to scenarier. Der var enten at tage konsekvensen af, at der var en undersøgelse i gang og sige, at så måtte den undersøgelse få udvidede beføjelser, så vi kan få undersøgt alting, eller også at sige: Jamen vil den undersøgelse komme hundrede procent til bunds i sagen, så den ene undersøgelse ikke bare bliver afløst af en ny? Der var min konklusion, at det klogeste simpelt hen var at afbryde undersøgelsen og erstatte den af en undersøgelseskommission, så man havde en sikkerhed for, at alt blev undersøgt, og at der ikke kunne rejses et eneste spørgsmål om inhabilitet i den her sag. Det fortjener ingen, synes jeg, og slet ikke borgerne i det danske samfund, altså at der kunne sættes spørgsmålstegn ved, hvorvidt en undersøgelse havde den rigtige substans, men også den troværdighed, som man forventer en undersøgelse skulle have.

Der synes jeg simpelt hen, at man kunne sige: Man kunne da også bare have ladet undersøgelsen køre og så udvide beføjelserne, men det fandt jeg simpelt hen ikke var formålstjenligt. Selv om nogle måske synes, at det at nedsætte en undersøgelseskommission er et meget drastisk skridt at tage, så mente jeg ikke desto mindre, at det var i alles interesse, at der var så megen åbenhed, og at man kom så meget til bunds i den her sag, at en undersøgelseskommission var den bedste måde at få løst den problemstilling på, både for så vidt angår spørgsmål om inhabilitet, og naturligvis også for så vidt angår spørgsmålet om, hvordan man ellers kunne sikre sig, at der var tildelt de nødvendige beføjelser til de personer inden for Statsadvokaturen, som var i gang med undersøgelsen.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal blot spørge ministeren, om ministeren kan nævne ét eksempel, en person eller en institution eller en myndighed, som er blevet nævnt her i den sidste omgang, hvor ministeren besluttede at nedsætte en undersøgelseskommission, som ikke allerede var nævnt sidste forår, da ministeren ikke besluttede at nedsætte en undersøgelseskommission.

Kan ministeren give bare ét eneste eksempel?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det kan jeg overhovedet ikke redegøre for over for hr. Søren Søndergaard, og jeg må blankt erkende, at selv om det er en sag, der optager os alle meget, er jeg simpelt hen fuldstændig ude af stand til at opremse persongallerier i løbet af det